

Kadaise Šravastyje gyveno karalius, jis paprašė vieno žmogaus surinkti iš miesto visus neregius nuo prigimimo. Tam taip ir padarius, karalius liepė jam parodyti neregiams dramblį. Vieniems neregiams jis pateikė dramblio galvą, kitiems – ausį, likusiems – iltį, straublį, kūną, pėdą, pasturgalį, uodegą ar kutą uodegos gale. Ir visiems kartojo: „Tai yra dramblys.“

Kai jis papasakojo karaliui, kaip padaręs, karalius nuėjo pas neregius ir paklausė: „Sakykit, neregiai, koks tas dramblys?“

Tie, kuriems buvo duota dramblio galva, atsakė: „Dramblys, jūsų didenybe, yra visai kaip ąsotis vandeniui.“ Tie, kuriems buvo duota ausis, tarė: „Dramblys lygiai toks, kaip sijojimo rėtis.“ Tie, kuriems buvo duota iltis, aiškino: „Dramblys atrodo kaip plūgas.“ Tie, kuriems buvo duotas kūnas, sakė: „Dramblys yra kaip podėlis.“ Ir visi kiti lygiai taip pat nupasakojo dramblį pagal jiems duotą dalį.

O tada, aiškindami „dramblys toks, dramblys anoks!“, „dramblys ne toks, o anoks!“, jie ėmė muštis kumščiais.

Ir karalius baisiausiai džiaugėsi.

Įkvėptosios Budos ištarmės

PROLOGAS

1988-ųjų vasaros pabaiga

JEI SAMUELIS BŪTŲ ŽINOJĘS, kad jo mama išeina, gal būtų buvęs jai dėmesingesnis. Gal būtų daugiau klausęs, ką ji kalba, įdėmiau ją stebėjęs, užsirašęs kokius nors labai svarbius dalykus. Gal būtų kitaip elgęsis, kitaip bendravęs, būtų buvęs visai kitoks žmogus.

Gal jis būtų buvęs vaikas, su kuriuo pasilikti verta.

Tačiau Samuelis nežinojo, kad jo motina išeina. Nežinojo, kad ji jau daug mėnesių tą daro – paslapčia, pamažu. Ji vieną po kito ėmė nešti daiktus iš namų. Paimdavo kokią suknelę iš spintos. Vieną nuotrauką iš albumo. Šakutę iš stalčiaus. Antklodę iš palovio. Išnešdavo ką nors kas savaitę. Megztinį. Batus. Kalėdinę puošmeną. Knygą. Ir po truputį jos buvimo namuose vis mažėjo.

Kai Samuelis su tėvu kažką pajuto, tarsi kažkokį nestabilumą, tokį mįslingą ir trikdantį, o kartais net ir grėsmingą nykimo jausmą, ji taip elgėsi jau kone metus. Tas jausmas užklupdavo juos atsitiktinai. Pasižiūrėdavo į knygų lentyną ir pagalvodavo: ar neturėjome daugiau knygų, nei čia yra? Prieidavo prie indaujos ir aiškiai pajusdavo, kad kažko trūksta. Bet ko? Apibūdinti buvo sunku, bet susidarė įspūdis, kad gyvenimo detalės kaž-

kaip perdėliojamos. Jie nesuprato, kad nebevalgo ilgai troškintų troškinių todėl, kad namuose nebėra tam skirto puodo. Kad knygų lentyna atrodo skurdžiai todėl, kad ji iš jos susirinko poeziją. Kad indauja kiek patuštėjusi turbūt dėl to, kad iš jos paimtos dvi lėkštės, du dubenėliai ir arbatinukas.

Juos apvaginėjo labai lėtai, labai pamažu.

– Ar ant šitos sienos nebuvo daugiau nuotraukų? – paklausė Samuelio tėvas, prisimerkęs žvelgdamas iš laiptų apačios. – Juk čia kaboją ta Didžiojo Kanjono nuotrauka, ar ne?

– Ne, – atsakė Samuelio motina. – Mes ją nukabinome.

– Tikrai? Neprisimenu.

– Juk pats taip nusprendei.

– Tikrai? – sumišo jis. Ir pagalvojo, kad turbūt kraustosi iš proto.

Po kelerių metų Samuelis per biologijos pamoką mokykloje sužinojo apie tam tikros rūšies Afrikos vėžlius, kurie perplaukia visą vandenyną, kad sudėtų kiaušinius Pietų Amerikoje. Mokslininkai niekaip nesugebėjo išsiaiškinti, kam reikalinga tokia ilga kelionė. Kodėl vėžliai taip elgiasi? Labiausiai tikėtina teorija buvo ta, kad jie tai pradėjo prieš eonų eonus, kai Pietų Amerika ir Afrika dar buvo sulipusios. Tada tuos žemynus galėjo skirti tik upė ir vėžliai dėjo kiaušinius kitame jos krante. Tačiau vėliau žemynai ėmė toli vienas nuo kito ir upė paplatėdavo kelis centimetrus per metus, tik vėžliai to nepastebėdavo. Taigi, vis plaukdavo į tą pačią vietą, kitą upės krantą, nauja karta truputį toliau nei ankstesnioji, o po šimto milijonų metų upė tapo vandenynu, bet vėžliai to taip ir nepastebėjo.

Samuelis nusprendė, kad šitaip išvyko ir jo motina. Taip ji ir išsikraustė – nepastebimai, lėtai, daiktas po daikto. Pamažu karpė savo gyvenimą, kol beliko iškirpti ją pačią.

Tądien, kai dingo, ji išėjo iš namų su vienu vieninteliu lagaminu.

| PIRMA DALIS |

PAKERIO APAKINTOJA

2011-ųjų vasaros pabaiga

1

VIENĄ POPIETĘ keliuose naujienų tinklalapiuose kone vienu metu pasirodo antraštė: UŽPULTAS GUBERNATORIUS PAKERIS!

Televizija kaipmat tai pasičiumpa, nutraukia programas, kad praneštų svarbią naujieną – ekrane pasirodo žinių vedėjas, rimtai pažvelgia į kamerą ir sako:

– Mūsų korespondentai Čikagoje pranešė, kad užpultas gubernatorius Parkeris.

Ir kurį laiką žmonės tik tiek ir nežino – kad jis buvo užpultas. Kelias svaiginamas minutes visiems galvoje sukasi tie patys klausimai: Ar jis negyvas? Ir ar tai nufilmuota?

Pirmieji duomenys ateina iš vietoje esančių reporterių, jie paskambina iš mobiliųjų ir juos tiesiogiai įjungia į eterį. Sako, kad Parkeris buvo Čikagos „Hiltone“, ten surengė vakarienę ir sakė kalbą. Paskui ėjo su savo palyda per Grantto parką, sveikinosi su žmonėmis, bučiavo vaikučius, atliko visus tipiškus populistinės kampanijos manevrus, bet staiga vienas ar daugiau žmonių iš minios jį puolė.

– Ką turite omeny sakydamas *puolė*? – klausia žinių vedėjas.

Jis sėdi studijoje su blizgančiomis juodomis grindimis, apšviestoje raudonais, baltais ir mėlynais prožektoriais. Jo veidas lygus kaip glazūruotas tortas. Jam už nugaros matosi prie stalų dirbantys žmonės. Jis klausia:

– Ar galite apibūdinti tą užpuolimą?

– Dabar žinau tik tiek, – atsako reporteris, – kad buvo kažkas mėtoma.

– Kas?

– Šiuo metu dar neaišku.

– Ar tuo kažkuo į gubernatorių pataikyta? Ar jis sužeistas?

– Manau, kad pataikyta, taip.

– Ar matėte užpuolikus? Ar jų buvo daug? Tų, kurie kažką mėtė?

– Buvo kilęs didžiulis sąmyšis. Girdėjosi riksmi.

– O tai, kas buvo mėtoma, – didelių ar mažų gabaritų?

– Manychiau, gana mažų, kad galėtų būti mėtomi.

– Didesni už beisbolo kamuolius?

– Ne, mažesni.

– Tai golfo kamuoliukų dydžio?

– Gal tai ir tiksliau.

– O aštrūs? Sunkūs?

– Viskas įvyko labai staigiai.

– Ar tai buvo suplanuota iš anksto? Gal tai koks sąmokslas?

– Šiuo metu užduodama labai daug panašių klausimų.

Sukuriamas logotipas: „Teroras Čikagoje“. Jis atskrieja prie vedėjo ausies ir plazda kaip vėliava vėjyje. Žinių ekrane didžiuliame jutikliniame monitoriuje rodomas Grantto parko žemėlapis; tokie ekranai jau tapo įprasti šiuolaikinėse informavimo priemonėse: kažkas televizijoje komunikuoja per kitą televizorių, stovi priešais tą televizorių ir valdo ekraną gnaibydamas pirštais – tai priartina, tai nutolina itin raiškius vaizdus. Atrodo kietai.

Laukdami, kol paaiškės, kas naujo, jie diskutuoja, ar šis incidentas padidins, ar sumažins gubernatoriaus galimybes tapti prezidentu. Nusprendžia, kad padidins, mat jo pavardė mažai žinoma už kraštutinių konservatyvių šalininkų rato, kuris tiesiog dievina tai, ką jis nuveikė tapęs Vajomingo gubernatoriumi, – iškart uždraudė abortus ir pareikalavo, kad prieš kasrytinę ištikimybės savo šaliai priesaiką vaikai *ir mokytojai* garsiai susa-

kytų dešimt Dievo įsakymų, įteisino anglų kalbą kaip oficialią ir vienintelę teisėtą Vajomingo kalbą ir uždraudė laisvai nekalbantiems angliškai turėti nekilnojamojo turto. Be to, jis leido naudoti šaunamuosius ginklus visuose valstijos gamtos draustiniuose. Ir išleido konservatyvų įsaką, skelbiantį, jog valstijos įstatymai visais atvejais viršesni už federalinius, o tai, konstitucijos specialistų nuomone, faktiškai reiškia Vajomingo pasitraukimą iš Jungtinių Valstijų. Avi kaubojiškus batus. Spaudos konferencijas rengia savo rančioje, kur augina galvijus. Ir nuolat nešiojasi tikrą ginklą – revolverį odiniame dėkle prie diržo.

Baigiantis vienu metų gubernatoriaus kadencijai, jis pareiškė nesieksiąs būti perrinktas todėl, kad nori susitelkti į nacionalinius prioritetus, o žiniasklaida, savaime aišku, tai suprato kaip sprendimą balotiruotis į prezidentus. Jis tobulai įvaldė tokį pastoriaus-kaubojaus patosą ir antielitarinį populizmą ir sulaukė pritarimo, ypač tarp darbininkų klasės baltaodžių konservatorių, nusivylusių dabartiniu nuosmukiu. Imigrantus, vagiančius amerikiečių darbus, jis lygino su galvijus pjaunančiais kojotais, o tai sakydamas, žodį „kojotai“ pabrėžtinai išskiemenuodavo „koi-jotai“. Tardamas „Vašingtonas“, jis įterpdavo raidę *r* ir sakydavo „Varšingtonas“. Užuo sakęs „pavargęs“, sakydavo „nupušęs“. Žodį „mėlyna“ kirčiuodavo „mėlėna“, o vietoj „koridorius“ sakydavo „kalidorius“.

Jo šalininkai aiškino, kad būtent taip šneka normalūs, paprasti Vajomingo žmonės.

Jo priešininkai nuolat pabrėžia, kad teismams panaikinus kone visus jo užmojus Vajominge, valstijos įstatymų leidyba faktiškai nulinė. Tačiau tai, regis, nėra kiek neatbaido žmonių, kurie ir toliau moka po penkis šimtus dolerių už jo paramos vakarienes (kurias jis, beje, vadina „prisišveitimais“), po dešimt tūkstančių už jo paskaitas ir po trisdešimt – už jo knygą kietais viršeliais „Tikro amerikiečio širdis“, taip pildydami jo, anot žurnalistų, kovos išdą, galbūt skirtą būsimiems prezidento rinkimams.

O dabar gubernatorius užpultas, tik niekas, regis, nežino, nei kaip tai įvyko, nei kuo pasikėsinta, nei kas tai padarė, nei ar jis sužeistas. Žinių vedėjai leidžiasi į spėliones apie tai, ar smarkiai būtų sužeista akis, jei į ją pataikytų dideliu greičiu atskriejęs guolis arba stiklinis rutuliukas. Apie tai kalbama geras dešimt minučių, pateikiama grafikų, kaip nedidelės masės daiktas, skriejantis beveik šešiasdešimties mylių per valandą greičiu, pataikęs tiesiai į akį, galėtų pramušti rageną. Šiai temai išsekus daroma reklaminė pertrauka. Joje anonsuojamas netrukus pasirodysiantis Rugsėjo 11-osios dešimtmečiui skirtas dokumentinis filmas „Viena diena teroro ir dešimtmetis karo“. Paskui visi laukia.

Tada nutinka tai, kas išgelbėja naujienų laidą nuo tuščio būvio, į kurią ji buvo panirusi: vėl pasirodo vedėjas ir paskelbia, kad vienas praeivis nufilmavo visą pribloškiantį veiksma ir įdėjo į internetą.

Ir štai, parodomas filmukas, per tą savaitę jį kartos dar kelis tūkstančius kartų, jis bus peržiūrėtas internete milijonus kartų ir taps trečiu pagal žiūrimumą interneto filmuku tą mėnesį po naujo paauglių dėvėto Molės Miler singlo „Būk savimi“ klipo ir šeimyninio filmuko, kuriame kūdikis juokiasi tol, kol iš to juoko apsiverčia aukštiekninkas. O jame rodoma štai kas:

Iš pradžių viskas balta ir vėjas pučia į mikrofoną, tada pasimakaluoja pirštai, prisiliečia prie to mikrofono ir pasigirsta užimas tarsi iš kriauklės, o videokamera pradeda rodyti saulėtos dienos vaizdą, baltumas virsta žydru dangumi ir neaiškia nesufokusuota žaluma, matyt, žole, o tada pasigirsta vyriškas balsas, garsus, per arti mikrofono:

– Ar filmuoja? Nežinau, ar filmuoja.

Vaizdas susifokusuoja kaip tik tuo momentu, kai tas vyriškis nukreipia kamerą į savo pėdas. Jis prabyla susierzinęs ir piktas:

– Ar ji įjungta? Kaip čia žinoti?

O tada pasigirsta moteriškas balsas, ramesnis, melodingas, draugiškas, ji sako:

– Pažiūrėk gale. Ką ten rodo?

Jos vyras ar draugas, kad ir kas jis yra, kuris niekaip nesugeba išlaikyti stabilaus vaizdo, sušnypščia agresyviu tonu, bylojančiu, kad ji kalta dėl visų jo keblumų su filmavimo kamera:

– Tai gal galėtum padėti?

Per visą šitą laiką vaizdas vis šokinėja, visi mato erzinantį stambų jo batų planą. Pūstų baltų aulinių sportbačių. Nepaprastai baltų ir naujų. Regis, jis stovi ant sudedamojo pikniko stalelio.

– Ką ten rašo gale? – klausia moteris.

– Kur? Kokiam gale?

– Ekranėly.

– *Tą* aš suprantu, – atsako jis. – Kur ekranėly?

– Apatiniame dešiniajame kampe, – atsako ji su olimpiniu ramybe. – Ką ten rašo?

– R raidę.

– Tai reiškia, kad filmuoja. Įjungta.

– Kaip kvaila, – sako jis, – Kodėl tada neužrašyta „Įjungta“?

Kamera rodo tai jo batus, tai netoliese susibūrusių žmonių minią.

– Va jis! Žiūrėk! Čia jisai! Va tenai! – ima rėkauti filmuotojas.

Jis nukreipia kamerą į priekį ir, kai jam galiausiai pavyksta jos nebedrebinti, išryškėja kampanijos darbuotojų ir apsaugininkų apsuptas Šeldonas Pakeris, už kokių trisdešimties metrų. Jų visai nemažas būrelis. Ūmai žmonės priekiniame plane susivokia, jog kažkas vyksta, kad netoliese yra kažkokia įžymybė. Kamerą laikantis vyras dabar jau rėkia:

– Gubernatorius! Gubernatorius! Gubernatorius! Gubernatorius! Gubernatorius! Gubernatorius! Gubernatorius!

Vaizdas vėl ima kratytis, matyt, filmuotojas mosuoja ranka arba šokinėja.

– Kaip man priartinti vaizdą? – klausia jis.

– Paspausk „priartinti“, – atsako moteris.

Tada vaizdas ima artėti, o jo ryškumas ir išlaikymas pasidaro dar prastesnis. Tiesą sakant, vienintelė priežastis, kodėl ši

filmuota medžiaga apskritai rodytina per televiziją, yra ta, kad tas vyriškis galiausiai atiduoda kamerą savo partnerei, pareiškęs:

– Še, gal gali paimti? – ir nulekia paspausti gubernatoriui rankos.

Vėliau visos tos nesąmonės bus iškirptos, ir filmukas, kurį per televiziją pakartos šimtus kartų, prasidės nuo šios vietos – sustabdyto vaizdo, kuriame naujienų tarnybos raudonai apibrauks moterį, sėdinčią ant suoloelio dešinėje ekrano pusėje.

– Regis, tai ir bus gubernatorių užpuolusi moteris, – sako žinių vedėjas.

Toji moteris žila, turbūt kokių šešiasdešimties metų, sėdi ir skaito knygą, visiškai įprastai, tarsi vaizdą užpildanti statistė filme. Vilki žydrus marškinius ant berankovių marškinėlių, mūvi juodas sportinio tipo elastines timpas. Trumpi plaukai pasišiaušę, kelios sruogos užkritisios ant kaktos. Atrodo smulki ir sportiška – liekna, bet raumeninga. Matosi, jog stebi, kas vyksta aplink. Pamačiusi artėjantį gubernatorių, užverčia knygą, atsistoja ir žiūri. Ji ekrano kampe, regis, bando apsispręsti, kaip elgtis. Rankos įremtos į klubus. Lūpa prikąsta. Atrodo, lyg svarstyti, ką daryti. Jos povyza tokia, tarsi ji savęs klausytų: *ar verta?*

Tada ji sparčiai nužingsniuoja į gubernatoriaus pusę. Palikusi knygą ant suoloelio, žirgluoja didžiuliais žingsniais it priemiesčio gyventoja po prekybos centrą. Skirtumas tik tas, kad jos rankos įremtos į šonus, kumščiai sugniaužti. Priartėja prie gubernatoriaus tiek, kad galima būtų į jį ką nors mesti, ir tą akimirką minia kažkaip netyčiom prasiskiria ir iš tos vietos, kur stovi ir mūsų filmuotoja, aiškiai matosi tiesus kelias nuo tos moters iki gubernatoriaus. Ta moteris atsistoja ant žvyrtakio, pažvelgusi sau po kojomis pritupia ir pasemia pilną saują akmenėlių. Taip apsiginklavusi sušunka – o tai girdisi labai gerai, mat būtent tuo momentu vėjas nurimsta, o minia kažkaip nutyla, tarsi visi žinotų, kad tai tuoj nutiks, ir stengtųsi viską gerai įsidėmėti, – sušunka:

– Kiaule tu! – ir sviedžia tuos akmenėlius.

Iš pradžių kyla tik šioks toks sąmyšis, nes žmonės ima dairytis, kas čia rėkia, arba markstosi ir bėga į šonus, kai į juos pataiko žvyras. O tada ta moteris pasemia dar vieną saują akmenėlių ir meta, pasemia ir meta, pasemia ir meta – kaip vaikas sniego gniūžčių mūšyje. Dalis minios atsitupia ir užsidengia galvas, motinos bando apsaugoti savo vaikų veidelius, o gubernatorius susilenkia, ranka užsidengęs dešinę akį. O toji moteris nesiliauja mėčiusi žvyro, kol gubernatoriaus apsaugininkai iki jos prisiriria ir pargriauna. Na, gal ne visai *pargriauna*, greičiau apkabina ir paguldo ant žemės it pervargę imtynininkai.

Ir tiek. Visas įrašas trumpesnis nei minutė. Jį parodžius netrūkusi ima aiškėti tam tikri faktai. Paskelbiama, kas toji moteris: Fėja Andresen-Anderson, tik per žinias visi jos pavardę taria ne taip – „Anderson-Anderson“, kartu išvelgdami paraleles su kitomis liūdnei pagarsėjusiomis dvigubomis pavardėmis, ypač Sirhanu Sirhanu. Greitai išsiaiškinama, kad ji dirba mokytojos padėjėja vienoje vietos pradinėje mokykloje, o tai suteikia amunicijos tam tikriems proto bokštams ir šie ima aiškinti, jog tai atskleidžia, kaip švietimo sektoriuje įsivyravo kraštutinis liberalizmas. Laidos antraštė atnaujinama, kokią valandą skelbiama, kad MOKYTOJA UŽPUOLĖ GUBERNATORIŲ PAKERĮ!, tačiau tada kažkas sugeba surasti nuotrauką, kurioje esą užfiksuota toji moteris, dalyvaujanti 1968 metais vykusioje protesto demonstracijoje. Joje ji sėdi vidury lauko tarp tūkstančio kitų – didžiulės masės žmonių, kai kurie laiko savadarbius plakatus ir ženklus, o vienas mosuoja Amerikos vėliava. Ta moteris mieguistai žvelgia į fotografą pro didžiulius apvalius akinius. Ji palinkusi į dešinę, tarsi būtų atsirėmusi į kažką, kas nepateko į kadra, – matosi tik petys. Jai kairėje sėdi ilgaplaukė su kariška striuke ir grėsmingai žvairuoja į fotoaparataus pro lašo formos tamsius akinius metaliniais rėmeliais.

Laidos antraštė pasikeičia į SEPTINTOJO DEŠIMTMEČIO RADIKALĖ UŽPUOLĖ GUBERNATORIŲ PAKERĮ!

Lyg visai tai istorijai dar trūktų smagumo, baigiantis darbo diena nutinka dar du dalykai ir iškelia paskalų lygį į dangiškas aukštumas. Visų pirma pranešama, kad gubernatoriui Pakeriui atliekama skubi akies obuolio operacija. Ir, antra, iškapstoma policijos nuotrauka, o iš jos paaiškėja, kad ta moteris buvo su-laikyta 1968-aisiais – nors jai nebuvo pateikti nei jokie oficialūs kaltinimai, nei ji buvo nuteista dėl *prostitucijos*.

To tai jau per daug. Ar gali į vieną antraštę tilpti visa ta fantastiška informacija? PER ŽIAURŲ UŽPUOLIMĄ RADIKALĖ HIPĖ PROSTITUTĖ MOKYTOJA APAKINA GUBERNATORIŲ PAKERI!

Per žinių laidas be perstojo rodoma įrašo vieta, kaip į gubernatorių lekia akmenėliai. Vaizdas labai išdidinamas norint visiems parodyti tą momentą, kai aštrus žvyro akmenėlis žiebia jam į dešinės akies rageną. Specialistai ima diskutuoti apie šio užpuolimo reikšmę ir ar tai kelia grėsmę demokratijai. Vieni vadina tą moterį teroriste, kiti aiškina, jog tai rodo, kaip žemai puolęs mūsų politinis diskursas, dar kai kurie teigia, kad iš esmės gubernatorius pats to prisiprašė, šitaip aršiai kovodamas už ginklus. Situacija lyginama su sukarinta kairiųjų radikalų organizacija „Weather Underground“ ir „Juodosiomis panteromis“. Nacionalinė šaunamųjų ginklų asociacija išplatina pranešimą, kad tokia ataka nebūtų įvykusi, jei gubernatorius Pakeris būtų turėjęs savo revolverį. Tačiau žmonės, sėdintys prie darbo stalų už laidos vedėjo, regis, dirba kaip dirbė anksčiau tą dieną – nei smarkiau, nei vangiau.

Kažkoks išradingas kūrėjas vos per keturiasdešimt penkias minutes sugalvoja frazę „Pakerio apakintoja“, ją staigiai pasigauna visos televizijos ir įdeda į savo logotipus, specialiai sukurtus transliacijoms šia tema.

O ta moteris tuo tarpu laikoma areštinėje miesto centre, laukia kaltinimo ir neturi galimybės pakomentuoti įvykio. Be jos paaiškinimo, nuomonėms ir prielaidoms susiliejus su keliais faktais, susiformuoja tos dienos naratyvas – žmonėms į galvas giliai įsirėžia istorija apie buvusią hipę, dabar kraštutinę libera-

lę, kuri taip nekenčia gubernatoriaus, kad iš anksto suplanavusi jo patykojo ir žiauriai užpuolė.

Visa bėda, kad šioje teorijoje žioji didžiulė loginė skylė, mat gubernatoriaus iškyla į parką buvo ekspromtas, apie kurį nenu-tuokė net jo apsauga. Todėl ta moteris negalėjo žinoti, kad jis ten ateis, ir negalėjo jo tykoti iš pasalų. Tačiau tas faktų nesu-derinamumas prapuolė tarp sensacingesnių naujienu, tad taip ir liko neišnagrinėtas.